

[Aksel Larsen.]

strækkeligt; da der var gaaet et passende Stykke Tid og Danmark havde faaet lidt Frugt, men langt fra nok til at betale Klipfisken, saa standsede man uden videre Leveringen, og der er mig ikke noget bekendt om, at man senere skulde have faaet nogen Betaling for den leverede Fisk. Skulde det være Tilfældet, vil jeg naturligvis med Taknemmelighed notere en Meddelelse herom. Men jeg synes ikke, at dette animerer til at udvide Handelsforbindelsen til den Side, saa jeg advarer imod det.

I øvrigt erkendes det efterhaanden fra de fleste Sider — jeg er ikke sikker paa, at det fra alle Sider er med lige stor Oprigtighed og Kærlighed —, at det, der i hvert Fald skal til, er en Samling af alle de Kræfter, der vil det gode. Ja, det har vort Parti talt om i lange Tider, men man skaber ikke en saadan Samling ved, at man kun taler om det ved højtidelige Lejligheder eller i Finanslovdebatter og holder Folket i Uvidenhed om de faktiske Forhold, den alvorlige Situation og de Krav, der kan blive stillet til den enkelte.

I den Forbindelse vil jeg meget stærkt beklage Statsministerens Udtalelser i Horsens. Jeg beklager dem meget stærkt, fordi jeg finder dem aldeles uegnede til at understøtte det Formaal, de skulde understøtte, og fordi jeg finder, at saadanne Udtalelser er en Nødværdigelse for os. Man taler saa meget om korrekt Forhold og Neutralitet. Det var vist passende, at man søgte at faa et korrekt Forhold til Udlandet i Pressen. Et korrekt Forhold til Udlandet bestaar imidlertid ikke deri, at det skal være den tyske Gesandt i København, der bestemmer, hvilke Medarbejdere den københavnske Presse maa have, eller hvem der maa tale i den danske Radio, og det bestaar heller ikke deri, at Regeringen i Berlin skal bestemme, hvem der skal være Redaktør af Regeringens Hovedorgan i København, „Social-Demokraten“.

Vi har i September Maaned henvendt os til Socialdemokratiets Hovedbestyrelse og foreslaaet Samarbejde om de Opgaver, der forekommer os mest præsserende, og der blev umiddelbart efter i den borgerlige Presse svaret af Statsministeren, som ogsaa er Socialdemokratiets Formand, at en saadan Henvendelse gaar naturligvis lige i

Papirkurven. Det er muligt, at man mener, man kan optræde saa flot, og det er ogsaa muligt, at der er Plads til Henvendelsen i Papirkurven, hvor der ganske vist i Forvejen er havnet saa mange brudte Programpunkter, svigtede Valgløfter o. s. v., saa man skulde tro den var fuld. Men naar man udtaler sig paa den Maade, saa maa man undskyldte mig, at jeg tillader mig at erindre om noget andet, som ogsaa er havnet i den samme Papirkurv. Vort Parti har blandt andet i sin Virksomhed her paa Rigsdagen gjort sig til Talsmand for forskellige Foranstaltninger. Vi har alene i forrige Rigsdags-samling fremsat forskellige Lovforslag og Ændringsforslag og paa anden Maade foreslaaet Foranstaltninger, og om alle disse Forslag gælder det, at de, dengang vi fremsatte dem, havnede i Papirkurven.

Lad mig f. Eks. erindre om, at vi meget kraftigt har opponeret mod den mærkværdige og skadelige Handelspolitik, der drives, især mod den Udformning, Handelstraktaten med Tyskland har. Vore Indvendinger blev fejtet til Side, vort Standpunkt erklærede man var lige til Papirkurven. Paa Tekstilarbejderforbundets Kongres den 28. Juni i Sommer beskæftigede man sig med de samme Forhold og vedtog en længere Udtalelse til Regering og Rigsdag, hvori man protesterede mod denne Handelspolitik, idet man siger, at den gør Tekstilarbejderne arbejdsløse. Det vil interessere mig, om ogsaa denne Resolution fra Tekstilarbejderforbundets Kongres skal i Papirkurven og mødes med vore Udtalelser om den samme Sag. Vi har gjort os til Talsmand for Gennemførelsen af en virkelig regulær Arbejdstidsforkortelse med det Formaal at skaffe Arbejde til de arbejdsløse, og Socialministeren har erklæret, at den Slags Standpunkter var til Papirkurven, dem vilde han ikke være med til at fremme.

Paa Specialarbejderforbundets Kongres i Sommer blev der vedtaget en kort Resolution, som jeg med Formandens Tilladelse gerne vil citere. Den lyder saadan:

„Paa Grund af den store Arbejdsløshed og de daarlige Udsigter for Arbejderklassen frem i Tiden, de mange Forslag og Løfter om 40 Timers Arbejdsuge, anbefales det at rette en manende Appel til De samvirkende Fagforbund og Regeringen om at gøre en positiv Indsats for